தெய்வத்தின் குரல், ஶங்கர சரிதம் - ஐந்தாவது பகுதி

https://dheivathinkural.wordpress.com

குருவைத் தேடிக்கொண்டு புறப்பட்ட ஆசார்யாள் வடக்காக வெகுதூரம் போய் நர்மதைக் கரையை அடைந்தார்.

அங்கே கோவிந்த பகவத் பாதர் நிஷ்டையிலிருந்தார். நதியிலோ ஊரையெல்லாம் அடித்துக்கொண்டு போகிற மாதிரி வெள்ளம் வந்திருந்தது. சுற்றுப்பக்க க்ராமத்தவர்கள் அந்த மஹான் காப்பாற்றுவாரென்று அவரைத் தேடிக்கொண்டு வந்தார்கள். அவரோ தன்னை மறந்து உட்கார்ந்திருந்தார்.

ஆனால் பக்கத்திலே தேஜோ மயமாக ஒரு குழந்தை வந்திருப்பதைப் பார்த்ததும் ஜனங்களுக்குத் தன்னால் ஒரு நம்பிக்கை, பக்தி உண்டாயிற்று. வெள்ளத்தைப் பற்றிக் அந்தக் குழந்தையிடம் முறையிட்டார்கள். குழந்தையாசார்யாள் தன்னுடைய கமண்டலத்துக்குள் வரும்படியாக ப்ரவாஹத்துக்குக் கை காட்டினார்.

அப்படியே நதியும் அதற்குள் அடங்கிவிட்டது! ஜனங்களெல்லாம் ஸந்தோஷப்பட்டார்கள்.

கோவிந்த பகவத்பாதரும் நிஷ்டையிலிருந்து எழுந்தார்.

ஆசார்யாளைப் பார்த்தவுடன் அவர், ‘இந்தக் குழந்தைக்காகத்தானே காத்துக் கொண்டிருந்தோம்?’ என்று நினைத்துக் கிட்டே வந்தார். கட்டிக்கொண்டார்.

இவர் அவர் சரணத்தில் விழுந்தார்.

தெரிந்தும் தெரியாத மாதிரி இருக்கும் அவதார விளையாட்டுப்படி அவர் இவரை, “யாரு, குழந்தை?” என்று கேட்டார்.

சொல்லியும் சொல்லாமல் அவதாரமென்று தெரிவித்து, அவதார மூலத்தையும் தெரிவித்து, எல்லாவற்றுக்குமே மூலமான அத்வைத சிவத்தையும் தெரிவித்துவிட வேண்டுமென்று ஆசார்யாள் ச்லோகங்களாக பதில் சொன்னார். பத்து ச்லோகம். “ த³ஶஶ்லோகீ ” என்றே பேர். ஒவ்வொரு ச்லோகத்தின் கடைசிப் பாதத்திலும்.

“ தத் ஏகோऽவஶிஷ்ட: ஶிவ: கேவலோऽஹம் ”

என்று முடித்தார். ‘அவஶிஷ்டம்’: எல்லாவற்றையும் மாயை என்று தள்ளியபின் மிஞ்சுவது. ‘கேவலம்’: கலப்படமில்லாதது. இன்னொன்று இருந்தால்தானே கலக்க முடியும்? “அப்படிப்பட்ட’ அந்த ஒன்று’: ‘தத் ஏக’:, ஶிவ ஸ்வரூபமாயிருக்கிறதே, அதுதான் நான்” என்று தெரிவித்துக் கொண்டார்.

யாருக்குமே தீக்ஷை என்பது இல்லாததைப் புதிதாகப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து விடுவதில்லை! அடைகாத்துக் குஞ்சு பொரிப்பதுபோல உள்ளேயிருக்கிறதையே பூர்வ ஸம்ஸ்கார ஓட்டைப் பிளந்துகொண்டு வெளியில் வரப்பண்ணத்தான் தீக்ஷை!’ அவதாரமான இவருக்கோ பூர்வ ஸம்ஸ்காரமே இல்லை. இருந்தும் குருமுக உபதேசத்தின் பெருமை தெரியவேண்டுமென்று இவருக்குத்தான் நாம் தீக்ஷை தரணுமென்று வ்யாஸர் அனுப்பிவைத்தது’ என்று கோவிந்த பகவத்பாதருக்கு நிச்சயமாயிற்று.

ஶாஸ்த்ர ப்ரகாரம் ஆசார்யாளுக்கு அவர் ஸந்நியாஸ ஆச்ரமம் கொடுத்து உபதேசம் பண்ணினார்.

॥ அத2 த3ஶஶ்லோகீ ॥

ந பூ4மிர்ன தோயம் ந தேஜோ ந வாயு:
ந க2ம் நேந்த்3ரியம் வா ந தேஷாம் ஸமூஹ: ।
அனேகாந்திகத்வாத் ஸுஷுப்த்யேக ஸி3த்3த3:
ததே3கோऽவஶிஷ்ட: ஶிவ: கேவலோऽஹம் ॥ 1॥

I am not the Earth not the Water, neither Fire nor Air, I am not space. Neither am I any of the Faculties nor am I their aggregate. [I am not any of these] as they are all uncertain. I am proved however in the sole experience of deep sleep. That One, the Residue, the Auspicious, the Only One, am I

ந வர்ணா ந வர்ணாஶ்ரமாசாரத4ர்மா
ந மே தா4ரணா த்4யான யோகா3த3யோபி ।
அனாத்மாஶ்ரயாஹம் மமாத்4யாஸஹானாத்
ததே3கோऽவஶிஷ்ட: ஶிவ: கேவலோऽஹம் ॥ 2॥

The castes are not for me, nor the observances and duties attached to the castes and the stages of life. Even the steadying of the mind, concentration, self-communion and other courses are not for me. For the mistaken senses of I and MINE which rested on the Non-Self have been abandoned. That One, the Residue, the Auspicious, the Alone, am I

ந மாதா பிதா வா ந தே3வா ந லோகா
ந வேதா3 ந யஜ்ஞா ந தீர்த2 ப்3ருவந்தி ।
ஸுஷுப்தௌ நிரஸ்தாதிஶூன்யாத் மகத்வாத்
ததே3கோऽவஶிஷ்ட: ஶிவ: கேவலோऽஹம் ॥ 3॥

There is no mother nor father; nor Gods nor regions of experience; no scriptures nor sacrificial sites; and no sacred place-so say the Sages. For, in the state of deep sleep, all these are negatived and that state is completely devoid (of any object of perception) That One, the Residue, the Auspicious, the Alone, am I

ந ஸாக்2யம் ந ஶைவம் ந தத்பாஞ்சராத்ரம்
ந ஜைனம் ந மீமாம்ஸகாதே3ர்மதம் வா ।
விஶிஷ்டானுபூ4த்யா விஶுத்3தா4த்மகத்வாத்
ததே3கோऽவஶிஷ்ட: ஶிவ: கேவலோऽஹம் ॥ 4॥

There is no Sankhya nor Saiva, nor that Pancharatra nor Jaina. The conception of the Mimamsaka and others does not exist. For, through the direct realisation of what is qualified, the Self is known as of the nature of the Absolutely Pure. That One, the Residue, the Auspicious, the Alone, am I

ந சோர்த்4வ ந சாதோ4 ந சாந்தர்ன பா3ஹ்யம்
ந மத்4யம் ந திர்யங் பூர்வாऽபரா தி3க் ।
வியத்3வ்யாபகத் வாத் - அக2ண்டை3கரூப:
ததே3கோऽவஶிஷ்ட: ஶிவ: கேவலோऽஹம் ॥ 5॥

There is neither above nor below, neither inside nor outside, nor middle nor crosswise, no direction, east or west. For it is all-pervasive like space. It is partless and homogeneous in its nature. That One, the Residue, the Auspicious, the Alone, am I

ந ஶுக்லம் ந க்ரு’ஷ்ணம் ந ரக்தம் ந பீதம்
ந குப்3ஜம் ந பீனம் ந ஹ்ரஸ்வம் ந தீ3ர்க4ம் ।
அரூபம் ததா2 ஜ்யோதிராகாரகத்வாத்
ததே3கோऽவஶிஷ்ட: ஶிவ: கேவலோऽஹம் ॥ 6॥

It is neither white nor black, neither red nor yellow, neither dwarfish nor stout, neither short nor long. As it is of the nature of light, it is shapeless also. That One, the Residue, the Auspicious, the Alone, am I

ந ஶாஸ்தா ந ஶாஸ்த்ரம் ந ஶிஷ்யோ ந ஶிக்ஷா
ந ச த்வம் ந சாஹம் ந சாயம் ப்ரபஞ்ச: ।
ஸ்வரூபாவபோ3தோ4 விகல்பாஸஹிஷ்ணு:
ததே3கோऽவஶிஷ்ட: ஶிவ: கேவலோऽஹம் ॥ 7॥

There is no ruler nor rule, no pupil nor training. There is no You nor I. This universe is not. For the realization of the true nature of the Self does not tolerate any distinction.
That One, the Residue, the Auspicious, the Alone, am I

ந ஜாக்3ரன் ந மே ஸ்வப்னகோ வா ஸுஷுப்தி:
ந விஶ்வௌ ந வா தைஜஸ: ப்ராஜ்ஞகோ வா ।
அவித்3யாத்மகத்வாத் த்ரயாணம் துரீய:
ததே3கோऽவஶிஷ்ட: ஶிவ: கேவலோऽஹம் ॥ 8॥

There is no waking state for me nor dream or deep sleep. I am not Visva[the Self identified with the experiencer of the waking state], nor Taijasa[identified with dream state], nor Prajna[identified with deep sleep]. I am really the Fourth(Turiya). That One, the Residue, the Auspicious, the Alone, am I

அபி வ்யாபகத்வாத் ஹிதத்வப்ரயோகா3த்
ஸ்வத: ஸித்3த4பா4வாத் அனன்யாஶ்ரயத்வாத் ।
ஜக3த் துச்ச2மேதத் ஸமஸ்தம் தத3ன்யத்
ததே3கோऽவஶிஷ்ட: ஶிவ: கேவலோऽஹம் ॥ 9॥

All this universe which is other than the Self is worthless(having no existence of its own) for it is well known that the Self is all pervasive, recognised as the reality and
that its existence is self-proven and does not depend upon anything else. That One, the Residue, the Auspicious, the Alone, am I

ந சைகம் தத3ன்யத்3 த்3விதீயம் குத: ஸ்யாத்
ந கேவலத்வம் ந சாऽகேவலத்வம் ।
ந ஶூன்யம் ந சாஶூன்யம் அத்3வதகத்வாத்
கத2ம் ஸர்வ - வேதா3ந்தஸித்3த4ம் ப்4ரவீமி ॥ 10॥

It is not one, for how can there be a second distinct from it? Aloneness cannot be attributed to it nor even not-aloneness. It is neither a void nor a non-void. When it does not admit of a second entity, in what manner can I speak about it though it is established by all the Upanishads?

இதி ஸ்ரீமத் ஆதி3ஶங்கராசார்யவிரசிதம் த3ஶஶ்லோகீ ஸமாப்தம் ॥